

BIBLIOGRAFIA

NARRATIVA

- Abans del foc. Edicions 62. Barcelona, 1971
- De mica en mica s'omple la pica. Edicions 62. Barcelona, 1972
- Tarda, sessió contínua, 3,45. Edicions 62. Barcelona, 1976
- La corona valenciana. Tres i quatre. València, 1982
- L'illa de les Tres Taronges. Planeta. Barcelona, 1983
- Les cartes d'Hèrcules Poirot. Edicions 62. Barcelona, 1983
- Les claus de vidre. La Magrana. Barcelona, 1984
- L'Anell de Ferro. Planeta. Barcelona, 1985
- La matèria dels somnis. La Magrana. Barcelona, 1986
- Sota el signe de sagitari. La Magrana. Barcelona, 1986
- Per quan vingui un altre juny. Planeta. Barcelona, 1987
- Quan traslladeu el meu fèretre. Timun Mas. Barcelona, 1987
- Vida de gos i altres claus de vidre. La Magrana. Barcelona, 1989
- Anna i el detectiu. La Magrana. Barcelona, 1993
- Micmac (amb Antoni Lloret). La Magrana. Barcelona, 1993
- El Jardí de les Palmeres. Planeta. Barcelona, 1993.

GUIONS PUBLICATS (*)

- Tirant lo Blanc (amb dibuixos de Sento). Tres i Quatre. València, 1993
- Havanera (Amb Jaume Cabré, Antoni Verdaguer i Vicenç Villatoro). La Magrana. Barcelona, 1993.

(*) A banda dels guions publicats, Jaume Fuster és autor de nombrosos guions difosos per la TV i el cinema, alguns dels quals han estat publicats en revistes especialitzades.

ALTRES

-Breu història del teatre català. Bruguera. Barcelona, 1967

-El congrés de cultura catalana. Laia. Barcelona, 1978

-Diàlegs a Barcelona (Manuel Vázquez Montalbán/ Jaume Fuster).
Laia. Barcelona, 1985.

LA CRITICA HA DIT

D'Abans del foc (1971) a La corona valenciana (1982)

Jaume Fuster, en sus tres primeras novelas, nos ofreció el mundo de la juventud conectada con el mayo parisién de 1868 (Abans del foc), una incursión en el género policíaco con el añadido de la fácil inculpación al sistema como máximo responsable (De mica en mica s'omple la pica) y una obra creada alrededor del fenómeno cinematográfico (Tarda, sessió contínua, 3'45). Ahora, al publicar su cuarta novela, el autor conecta directamente con la segunda de las citadas y lo hace doblemente: por volver a incidir en la novela de género y por valerse del mismo protagonista creado para su De mica en mica...

(...) En La corona valenciana, Enric Vidal, el hombre honrado que pactó con el sistema y se deshonoró, aparece formando parte del hampa y doblemente perseguido por la policia y por sus compañeros a quienes ha traicionado. Sucesivas referencias remiten al protagonista de la obra anterior, pero la nueva tiene vida independiente al margen de ello. Los modelos continúan presentes, pero las implicaciones trascendentes, sin que jamás se pueda afirmar que hayan desaparecido, han dejado de dominar y condicionar la acción.

Josep Faulí (LA VANGUARDIA, 6-I-1983)

(...) Si allò que fins ara caracteritzava la narrativa policíaca de Fuster, tant a De mica en mica s'omple la pica, com en un dels eixos narratius de Tarda, sessió contínua, 3,45, era una inversió de les claus del gènere a favor d'un plantejament ideològic; és a dir, la utilització de les formes del gènere per a plantejar un conflicte de classe representat pels interessos sindicals de la classe obrera, ara, contràriament, ens presenta Enric Vidal enfrontat a la seva pròpia aventura, sense conflictes ideològics, sense revoltes interiors, actuant clarament en benefici i interès propi, integrat, doncs, en la xarxa dels qui estan fora de la llei.

Alex Broch (AVUI, 22-II-1983)

De L'Illa de les Tres Taronges (1983) a El Jardí de les Palmeres (1993)

(...) Així trobem explicada, en bona part, l'actitud inicial, l'origen de L'Illa de les Tres Taronges. Jaume Fuster no ha amagat mai l'efecte que li

produí la lectura de El senyor dels anells, de Tolkien. (...) A la novel·la hi construeix una història d'èpica heroica en una època indeterminada que es pot situar, d'una manera vaga, als inicis de l'Edat Mitjana (...) Però L'Illa de les Tres Taronges també ens ha interessat perquè mostra la maduresa narrativa de Jaume Fuster en la creació d'accions i situacions on els personatges entren i surten, se situen, amb autèntica versemblança. Jaume Fuster ha arribat al domini de l'acció, de la construcció narrativa, manté un ritme, una progressió, un equilibri entre les parts que fan de bon llegir la novel·la.

Alex Broch (AVUI, 14-XII-1983)

Quan Jaume Fuster va publicar L'Illa de les Tres Taronges es va dir que es tractava d'un tempteig inèdit en la literatura catalana actual. Ara ens ofereix la continuació de l'aventura mítica amb L'anell de ferro, i no podem deixar de corroborar aquesta afirmació. Ens trobem amb un intent de recuperació de la llegenda, de l'aventura èpica, del mite fantàstic, fent equilibris entre la història i la imaginació desfermades, corrent no explotat a les lletres catalanes contemporànies.

Xavier Bordanova (EL PAIS, 28-VII-1985)

Per quan vingui un altre juny (1987)

En acabar Per quan vingui un altre juny, la darrera obra de Jaume Fuster, tinc més la impressió d'eixir del cinema que no d'haver llegit una novel·la. Una impressió que, a mida que passa l'estona, s'accentua i es converteix en una seguretat: acabo de veure una entretinguda pel·lícula d'acció basada en una situació política més o menys acostada a la realitat actual de Catalunya. Dividida en seqüències més que no pas en capítols; amb localitzacions més que no paisatges; amb actors més que no amb personatges (...) Un film d'acció, amb bons i dolents i amb clares referències històriques a la manera, per exemple, de Missing o Sota el foc.

Oriol Castanys (EL TEMPS, 12-X-1987)

"L'Escriptor del Mes". Suplement mensual de
"CRONICA D'ENSENYAMENT"

és una publicació conjunta dels Departaments d'Ensenyament i de Cultura de la
Generalitat de Catalunya

Editors: Antoni Gelonch i Viladegut
Oriol Pi de Cabanyes

Director: Isidor Cònsul

Col.laboradors d'aquest número: Jaume Fuster
Joan Rendé

Coordinació: Marta Montserrat
Disseny Gràfic: Taula de Disseny
Disseny de Coberta:
Fotografia de Coberta:
Realització:
Impressió
Dipòsit Legal:

Barcelona, desembre de 1993

S U M A R I

-Qui sóc i per què escric ..... Jaume Fuster

-Jaume Fuster, sessió contínua ..... Joan Rendé

-La crítica ha dit

-Bibliografia

TEXTOS

La carta robada ..... del llibre Vida de gos i altres claus
de vidre. La Magrana.
Barcelona, 1989

Pròleg/ Epíleg ..... del llibre El Jardí de les Palmeres
Planeta. Barcelona, 1993